

www.omkonst.com:

Nationalgalleriet lämnar Gamla stan

En kreativ epok närmar sig sitt slut

Amalia Årfelt, Bengt Jahansson-Wennberg, Nationalgalleriet, Stockholm, 19/11 – 4/12 2016

Text: Leif Mattsson

Målningar och skulpturer av Amalia Årfelts

Nationalgalleriet, Skomakargatan 3

Efter trettiotvå års verksamhet, centralt i gamla stan, är det dags för konstnärsdrivna Nationalgalleriet att packa flyttlådorna. Lokalen som ursprungligen var tänkt som ateljé åt Hasse Lindroth, en av galleriets grundare, har kommit att bli ett av de mer långvariga och lyckosamma galleriexperimenten med konstnärer vid rorkulten. Det trotsigt subversiva namnet "Nationalgalleriet" var Jordi Arkös idé, som tillsammans med ett tiotal andra kreativa aktörer utgjorde den initiala kärngruppen.

En ton av sent sextioal har till viss del färgat galleriets (outtalade) estetiska profil, med tidningen Puss som svävande moderskepp över de kulinariska konstanrättningarna. Bland initiativtagarna räknas logiskt nog också flera konstnärer som kan associeras med undergroundtidningen, som Ulf Rahmberg och Lars Hillersberg. Något senare tillkomna aktörer som Christer Themptander, Roland Haberlein och Ulf Lundkvist kompletterar snart bilden av ett galleri vars utställare svingar uppercuts mot etablissemangen från gräsrötters nivå.

Det inre rummet, även kallat baren, är tapetserat med vernissagekort och affischer från 32 års verksamhet.

Bengt Jahnsson-Wennberg framför målningsviten "Saga"

Flytten till någon ännu inte fastställd adress (vid denna pressläggning) sker kring årsskiftet 2016-17, med enbart den pågående utställningen och en Grand Final som avslut. Sen korkas gravölen upp och en epok är till ända, en tid präglad av hundratals intressanta och möjligen i andra lokaler helt otänkbara presentationer. Galleriet fullkomligt svämmas över av minnen och av mättad karaktär; de fyrahundraåriga färgresterna på takbjälkarna, de skeva rumsytorna och det kryptliknande källarutrymmet blir naturligtvis svårmatchade i framtida lokaler.

Den konstnärliga bredden har varit osedvanligt stor under alla de år som galleriet verkat. Bland Nationalgalleriets många utställare märks såväl oetablerade som mycket välkända konstnärer. Den initiala lutningen åt en undergroundestetik har också med åren kompletterats och delvis ersatts av helt andra konstnärliga imperativ. Genomgående har dock utställningarna alltid förmedlat en ton av enkel och värmande närhet till betraktaren samt ett visst ointresse för ekonomisk knipslighet.

På den sista separatliknande utställningen samsas Amalia Årfelt och Bengt Jahnsson-Wennberg om utrymmet. Årfelt med sina kluriga kaniner, fåglar och diverse animaliska blandformer. Och Bengt Jahnsson-Wennberg med sin "ikonostas" baserad på den unge Folke Hydman's ornteckningar. Båda utställarna kan sägas representera just det som varit utmärkande för galleriet under många år: en stark närhet till en folklig berättartradition utan choser, åthävor eller förställning.

Det mentala avståndet till Hudiksvallsgatans gallerikluster kunde knappast vara större. Men naturligtvis behövs båda typerna av presentationsytor. Konsten som helhet och som samlande begrepp är beroende av både kylan och värmen, det förfinat minimalistiska såväl som det burleska och det naivistiska. I denna kreativitetens intrikata ekvation kommer nedläggningen av Nationalgalleriet på Skomakargatan att skapa ett tomrum som blir tämligen svårfyllt under de nästkommande åren.

Stockholm 2016-11-30 © Leif Mattsson

"Kanin med fjärl" © Amalia Årfelt

Detalj ur målningsviten "Saga" (Fritt efter teckningar av Folke Hydman utifrån en berättelse av Anna Qvist.)
© Bengt Jahnsson-Wennberg

Nationalgalleriet, Stockholm | Omkonsts startside

[+](#) Dela med andra | [f](#) [🖨](#) [✉](#) [🐦](#)

Dela artikeln via Facebook: [Omkonst Facebook](#)>>

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com

